

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Bellone an pace clariores fuerint Athenienses

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

è radice essent aggressi, ferramentum manus non est secutū, pectoris ossa quæ cor muniunt pro firmamento nactum. Neq; calami prominentē partem ferra abscindere sunt ausi: metuentes ne vehementiore agitatione fissum os nimios excitaret dolores, & sanguinis è profundo prorruptioni causam præberet. Ipse Alexander cum magnam videret perplexitatem difficultatemq; & moram rei, sagittam conatus est ad ipsam thoracis superficiem pugione abscindere: sed manus torpens præ inflammatione vulneris, conatum non pertulit. Iussit ergo eos rem tentare, ac nihil metuere, vltro animos addens non vulneratis. aliisq; exprobrauit lacrymas & nimium mœrorem, alios desertores appellavit, qui opem ipsi ferre non auderent. atq; voce testatus est ad socios, Neminē pro ipso debere timidum esse. nam si vos, aiebat, pro me trepidatis, non credetur me nullo mortis metu teneri.

A *Ὀκρίστις τῆς τραύματος βιαζομένης, οὐχ ἡσυχασεὶν ὁ σίδηρος, ἔδραν ἔχων τὰ πρὸ τῆς καρδίας σπέρει τῆς στήθους. ἐκπαρτίσαι δὲ τῆς δόνακτος ἐκ ἐθάρρου ὁ παρὼν, ἀλλ' ἐφροῦτο μήπως ἀπαρτιμῶν χιζομένην ὁ σίδηρον, ὑπερβολὰς ἀλγηδόνων ὑπέστη, καὶ ῥῆξις αἵματος ἐκ βάθους ἤρπηται. πολλὴ δὲ ἀπειρία καὶ ἀσπείδιον ἱρῶν αὐτὸς, ἐπεχείρησεν ἐν χροῦ τῆς θώρακος ἀποτίμειν τὰ ξιφιδίω πῦν οἶσόν ἠτίθει δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος εἶχε ναρκῶδες ὑπὸ φλεγμονῆς τῆς τραύματος. ἐκέλευεν οὖν ἀποθεῖσθαι, καὶ μὴ δεδιέναι, πρὸς ἀδράκεις θάρρῶν. καὶ τοῖς μὲν ἐλθοῦσιν κλαίοντι καὶ περὶ παθοῦσι, τὸς δὲ, λειποτάκτας ἀπεκάλει, μὴ πολυψύχας αὐτὰ βοηθεῖν. ἐβόα δὲ πρὸς τὸς ἐτάρους, Μηδεὶς ἔστω μηδὲ ὑπὲρ ἐμοῦ δολῆς. ἀπιστοῦμαι μὴ φοβῆσθαι θάνατον εἰ τ' ἐμὸν φοβῆσθε ὑμεῖς.*



PLVTARCHI

Commentariolus, Bellone an pacelariiores fuerint Athenienses.



A *ΤΟΥΤΟ* hoc quidem recte respondit ipsum subsequens ducibus Themistocles, quibus ille aditum ad res gerendas patefecit, barbaro profligato, & liberata Græcia. Recte autem dicitur in eos id ipsum, qui propter libros à se scriptos multū sibi tribuunt. Si enim desint qui res gerant, nullus erit historiarum scriptor. Aufer Periclis administrationē re p. & de naualis prælii victoria ad Rium à Phormione erectum trophæum, tum Nicia apud Cythera, Megara & Corinthum egregia facinora, Pylum Demosthenis, Cleonis captiuos 6000, & Tolmidā qui circum Peloponnesum nauiget, Myronidē qui Bæotos vincat apud Oenophyta seu Vincta: iam deleueris Thucydidē. Tolle Alcibiadis conatus audaces apud Hellepontū, Thrasylli ad Lesbū, & euerfam à Theramene paucorum in re. potestati, Thrasylbulū & Archippū, ac 111 istos qui à Phyla pfecti contra principatū Spartanorum insurrexerūt, & Cononē res Athenienses rursū in mare deducentē: sustuleris Cratippū. Ipse vero Xenophon suæ sibi historiarum fuit argumentum. scribens quomodo exercitiū duxerit, & quid præclare gesserit rei, ac de iis compositā historiā esse à Themistogene Syracusio. gloriā hanc alii deferens scriptio. nis, vt de seipso tanquā alio scribens facilius fidem inueniret, reliqui omnes historici, Clinodemi, Diylli, Phlochori, Philarchi, alienorum amorū tanquā fabularū fuerunt histriones, imperatorū & regū res gestas disponentes, ac sub eorum memoriā subeuntes, vt ab ea in partē aliā splendoris & lucis collocarentur. Quippe ab autore factorum recellit in scripto ē, atq; in eo refulget imago gloriæ: vbi tanquā in speculo apparet in oratione effigies alieni facinoris. Profecto vrbs hæc multarum ēt aliarū mater, nutrixq; benigna fuit arcium: quarū alias prima reperit inque lucē protulit, aliis honorem, vim, incrementa contulit. non minimā vero ei debet & inuentionis & exornationis partem ars pingendi.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον ἢ κατὰ σοφίαν εὐδοξότεροι.



AΥΤΑ ὁρθῶς μὲν ἐκεῖνος εἶπε πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν στρατηγούς, οἷς παρέσθην ὅτι τὰς ὑπερῶν πρῶτος ἐδύκεν ἐξελεῖσθαι τὸν βαρβάρου, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερώσας: ὁρθῶς δὲ εἰρήσεται καὶ πρὸς τὸς ὅτι τοῖς λόγους μέγα φρονοῦσας. ἀλλὰ γὰρ ἀέλιος τὸς πρῶτους, οὐχ ἔξεις τὸς ἑσφοντας. διέλετο τὸν Περικλέους πολιτεῖον, καὶ τὰ ναύμαχα πρὸς Ρίω Φορμίλωνος Ἑσπαια, καὶ τὰς πρὸς Κύθηρα καὶ Μέγαρα καὶ Κόρινθον ἀνδραγαθίας Νικίου, καὶ τὴν Δημοσθένους Πύλον, καὶ τὸς Κλέωνος τετρακισίους ἀχμαλώτους, καὶ Τολμία Πελοποννησοῖν πρὸς πλεόντα, καὶ Μυρωνίδου νικῶντα Βοιωτὸς ἐν Οἰνοφύτοις, καὶ Θεκυδίδης σοὶ ἐξελέγεσθαι. αἶελε τὰ πρὸς Ἑλλήσποντον Ἀλκιβιάδου νεανιδίματα, καὶ τὰ πρὸς Λέσβον, Θεασούλου, καὶ τὴν ὑπὸ Θεραμῶνους ὁλιγαρχίας κατάλιον, καὶ Θεασούλου καὶ Ἀρχιππου, καὶ τὸς ἀπὸ φυλῆς ἐβδμήκοντα κατὰ τὴν Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνισαμένους, καὶ Κόνωνα πάλιν ἐμβολιάζοντα τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν θάλατταν, καὶ Κρατῖππου ἀνήρηται. Ξενοφῶν μὲν γὰρ αὐτὸς ἐαυτῷ γέροντι ἰσοεῖα, ἡρώτας ἀ ἐστρατήγησε καὶ κατάρθωσε, καὶ Θεμιστοχλῆ πρὸς τούτων σιωπερότατον Συρρακούσιον, ἵνα πιστότερος ἢ διηγησόμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλων ἐτέρω τὴν τῶν λόγων δόξαν ἡρεζομένης. οἱ δὲ ἄλλοι πρῶτες ἐσοεῖσι, Κλείνοδημοί, Δίυλοι, Φιλόχορος, Φίλαρχος, ἀλλοτεῶν γέροντων ἐρώτων, ὡς πρὸς δραμάτων, ὑποκριταί, τὰς τῶν στρατηγῶν καὶ βασιλέων πρῶτοις ἀσπιδόμοι, καὶ τῶν ἐκείνων ὑποδύομοι μνήμας, ἵνα ὡς αὐτῆς πινος καὶ φωτὸς μετάρωσιν. ἀνακλάται γὰρ ἀπὸ τῶν πρῶτων ὅτι τοῖς ἑσφοντας καὶ ἀναλαμπει δόξης εἶδωλον, ἀλλοφίας ἐμφανομένης ἐξ ἑτ' ἑσφοντας τῶν πρῶτων, ὡς ἐσφπρω. πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἄλλων ἢ πόλις ἠδὲ μήτηρ καὶ ἑσφοντας ἀμύνης πηχῶν γέροντι, τὰ μὲν ἀσπιδόμοι καὶ ἀναφίνασα πρῶτη, τὴν δὲ δυνάμιν πρῶτα καὶ πρῶτη καὶ αὐτῶν σιν ἐχ' ἠκισα ὑπὲρ αὐτῶν ζωγραφία πρῶτη καὶ κερσομηται.

F

καὶ γὰρ Ἀπολλόδορος ὁ ζωγράφος, αἰθρώπων παλαιῶν ἐξέλι-
 ρῶν φησὶ καὶ ἀπὸ τῶν σκιάων, Ἀθωαῖος ἦν. οὗ τοῖς ἔρ-
 γοῖς ἐπιγράφαται, Μωμήσεται τις μάλλον ἢ μιμήσεται.
 καὶ Εὐφρανὼρ καὶ Νικίας καὶ Ἀσκληπιδόδορος, καὶ Γλει-
 σαίνετος ὁ Φειδίου ἀδελφός, οἱ μὲν στρατηγὸς ἐξέγραψαν νι-
 κῶντας, οἱ δὲ μάχας, οἱ δὲ ἥρωας ὡς τῶν Εὐφρανὼρ τὸν
 Θησεῖα τὸν ἑαυτῷ, τῶν Παρρῆσιου παρέβαλε, λέγων τὸν μὲν
 ἐκείνου ῥόδα βεβρωκέσθαι, τὸν δὲ ἑαυτῷ κρέα βόεια. τῶν γὰρ
 ὄντι γλαφυρῶς ὁ Παρρῆσιου γέγραφαται, καὶ πεπίηται, καὶ
 πιπεροεικέ. τὸν δὲ Εὐφρανὼρ ἰδὼν τις, εἶπεν ὅτι ἀφυσῶς
 τις δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτὶ Ἀθηνῶν Ὁρέφου
 Διὸς θυγάτηρ. γέγραφε δὲ καὶ τὴν ἐν Μαιτινείᾳ πρὸς
 Ἐπαμινώνδαν ἵππομαχίαν ὅτι ἀνένητοσάσως Εὐφρανὼρ.
 ὁ δὲ ἔργον ἔσχε οὕτως. Ἐπαμινώδας Θηβαῖος ἀπὸ τῆς ἐν
 Λακωνικῇ μάχης ἀρτίως μάχας ἐπεμβύδων τῆ Σπάρτη
 πεσοῦσιν. καὶ πατήσας τὸ φρόνημα, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πό-
 λεως ἠτέλησε. καὶ πρῶτα μὲν ἐμβαλὼν ἐπὶ τὰ μυσίασι
 στρατῷ, διεπύρηνσε τὴν χώραν, καὶ τὴν πρὸς οἰκίαις ἀπέστη-
 σεν αὐτῶν. ἔπειτα πρὸς Μαιτινείαν ἀνπιπεταγμένοις εἰς
 μάχην πρὸς αὐτοὺς κλείπει. μὴ βουλομένων δὲ μηδὲ πολυμί-
 των, ἀλλὰ τὴν Ἀθηνῶν ἐπικυρία ἐκδεχομένων, νυ-
 κτὸς ἄρας καὶ λαθῶν ἀπὸ τῶν εἰς τὴν Λακωνικὴν κατέ-
 βη, καὶ μικροῦ ἔφθη τὴν πόλιν ἔρημον ὅτι ἐφόδου λαβεῖν καὶ
 κτελεῖν. ἀποδύων δὲ τῶν συμμάχων, καὶ βοηθείας πά-
 ρος πρὸς τὴν πόλιν ἠμοιόνης, ὡς εἰδείξεν μὲν ὡς αὐτὸς ἐ-
 πί ληλασία καὶ φθορῆν τῆς χώρας τρεφόμενος. ὅσα πα-
 τήσας δὲ καὶ κατακλιμῆσας οὕτω τοῖς πολέμοις, ἀνέβλεψε
 νυκτὸς ἐκ τῆς Λακωνικῆς. καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν μετα-
 ξὺν χώραν, ἐπεφάνετο τοῖς Μαιτινέοις ἀποστρέφοντος, καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποστρέφοντος ἀλλοῖς ἀκμῶν τῶν πέμπειν τὴν εἰς Λα-
 κωνικὴν βοήθειαν, ὅπως ὀπλιζέσθαι πρὸς τὴν πόλιν
 Θηβαῖοις. οἱ μὲν οὖν Θηβαῖοι μέγα φρονουῦντες ἐν τοῖς
 ὀπλοῖς, ἐπεφάνετο καὶ πρὸς ἐλαμβαῖον κύκλῳ τὰ τείχη.
 τῶν δὲ Μαιτινέων ἐκπληξίς ἦν καὶ ἀλλοτρίως καὶ ἀφ' ἑ-
 αυτοῦ, ὡς ῥόδα τὴν δυνάμιν ἀδραγῶς ἐμπύρηνσαν ὡ-
 σαοῦσιν, μὴ δυναμένων μηδὲ ἐπινοοῦντων βοήθειαν. ἐν τῷ
 τῶν δὲ καμῶν καὶ τύχης Ἀθωαῖοι κατέβαινον ἀπὸ τῶν ἄ-
 κρων εἰς τὴν Μαιτινικὴν, ὅτι εἰδότες τὴν ῥοπήν ὅτι τὴν
 ὀξύτητα τῶν ἀγῶνος, ἀλλ' ὅτι πορδόμενοι καθ' ἡσυχίαν ὡς
 δὲ τις αὐτῶν ἐκδραμῶν ἀπήγειλε τὸν κίνδυνον, ὀλίγοι
 μὲν ὄντες ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολέμιων, ὅτι ὁδοὶ δὲ
 κεκμηκότες, ὁδοῦ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων παρόντος,
 ὅπως διήλθον εἰς τὰς κατὰ τὴν πόλιν πλείστοις. οἱ δὲ ἵπποις
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσάμνοι καὶ πρὸς ἐξέλασταιτες, ὡς τὰς πύ-
 λας αὐτῶν καὶ τὸ τείχος ἔθεντο καρτεροῦ ἵππομαχίαν καὶ κα-
 τήσασαιτες, ὅτι τῶν χερῶν τῶν Ἐπαμινώνδα ἀφείλοντο τῶν Μαι-
 τινέων. τῶν δὲ ἔργον Εὐφρανὼρ ἐξέγραψε, καὶ παρέστι ὄραν ἐν
 εἰκόνι, τῆς μάχης τὸ σύστημα, καὶ τῆς ἀντιθέσεως ἀλλήλων καὶ
 θυμῶν καὶ πνέματος γέμουσαν. ἀλλ' ὅτι ἀν' οἰμῆ τῶν ζωγρά-
 φου κρίσιν πρὸς τὴν πρῶτην πρὸς τὴν στρατηγῶν, ὅτι ἀνάγκη δὲ τῶν
 πρὸς τὴν πρῶτην τὸν πίνακα τῶν Ἐπαμῶν, καὶ τὸ μίμημα τῆς ἀ-
 ληθείας. πάλιν ὁ Σιμωνίδης, τῶν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σω-
 πῶσαν πρὸς τὴν πόλιν, τῶν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν.
 ἀλλ' ὅτι οἱ ζωγράφοι πρὸς τὴν ὡς γινόμενός τε δεικνύουσι,
 αὐτῶν οἱ λόγοι γὰρ ἠμύνονται διηγουμένται καὶ συγγραφοῦσιν.

A Nam Apollodorus pictor, qui primus hominum
 inuenit colorum temperationem diuerforum, &
 umbræ coloribus exprimendæ rationem, Athenis
 natus fuit. cuius operibus inscriptum fuit,
Facilius hæc culpabit quis, quam imitabitur.
 Tum Euphranor, Nicias, Asclepiodorus, Pleista-
 netus frater Phedria: quorum alii ducum victorias
 pinxerunt, alii pugnas, alii heroas. vt Euphranor,
 qui Theseum à se pictum Parrhasii Theseo com-
 parans, hunc dixit rosas edisse, suum autem bubu-
 las carnes. Re vera enim Parrhasii pictus effectus-
 que fuit nitide & similis non nihil alterius est. sed
 Euphranoris videns aliquis, non inscite diceret:
*Ad ciues ingenti pectore pr aditi Erechthei,
 Quem Ioue nata Minerva aluit. --*
 Pinxit etiam equestre aduersus Epaminondam
 prælium ad Mantineam pugnatum Euphranor,
 non sine diuino quodam instinctu. Res ita habuit.
 Epaminondas Thebanus Leuctrica victoria elat-
 us, cum insultare Spartæ ruenti, factumque & di-
 gnitatem ciuitatis conculcare in animo haberet,
 principio cum LXX millium exercitu facta impres-
 sione ditionem Laconicam intrauit, finitimisque
 ad defectionem à Spartanis faciendam pertraxit.
 C Deinde apud Mantineam cum ii aciem opposuif-
 sent, ad pugnam prouocauit. cumque recusarent, &
 congregari non auderent, sed ab Athenis suppetias
 expectarent: noctu castra mouit, hostibusque de-
 ceptis in Laconicam descendit: parumque abfuit
 quin ipso aduentu suo Spartam desertam caperet,
 tamen sociis Lacedæmoniorum id sentientibus,
 & celeriter ad tutandam urbem auxilia ferentibus,
 præ se tulit, rursus se ire agros populatum: ita quo
 deceptis & sopitis hostibus noctu è Laconica mo-
 uit, continentique itinere Mantinensibus nihil
 tale expectantibus superuenit: cumque ij tum ma-
 xime de mittendis Spartam suppetiis deliberaret,
 D statim Thebanos se armare iussit. Ergo Theba-
 ni, vt qui in armis sibi multum tribuerent, statim
 accurrere, & urbem in orbem cingere. Mantinen-
 ses vero trepidare, promiscue vociferari, discursare,
 vt qui neque tantas copias subito fluctus in
 morem irruentes propulsare possent, neque spem
 auxilii ullam viderent. Ecce autem hoc ipso tem-
 poris & fortunæ in articulo Athenienses è supe-
 rioribus locis in Mantinensem agrum descen-
 dunt, ignari momentorum, & quantam præfens
 periculum festinationem requireret, sed lento
 gradu iter institutum peragentes. Verum vbi qui-
 dam excurrens quo res loco esset exposuit: tamet-
 si & pauci erant, si quis cum hostium numero
 compararet, & ex itinere defessi, aliorum etiam
 E sociorum præsentia destituti, statim tamen aciem
 instruxerunt. equitesque instructi & prouecti vs-
 que sub ipsas portas murosque Mantineæ, acre
 prælium equestre commiserunt, victoriaque po-
 titi eam urbem è manibus Epaminondæ eripue-
 runt. Hanc rem Euphranor pinxit, videreque est in
 pugna eius imagine, quanta vi ac feruore animo-
 rum pugna fuerit commissa atque peracta. sed non
 puto vos pictoris artificium ducis virtuti compa-
 raturus, aut passuros si quis tabulam trophæo, & i-
 mitationem ipsi rei vellet præferre. Dixit quidem
 Simonides picturam esse poesin tacentem, poesin
 F picturam loquentem. Nam quas res tanquam
 si coram agerentur pictores representant, hæc vt
 præterite oratione enarrantur atque conscribuntur.

ac cum pictores idem coloribus & figuris exprimant, quod scriptores verbis & dictionibus: tantum hi materia & modo imitationis differunt: vtrisque idem est finis propositus, isque optimus historię scriptor habetur, qui narrationem personis animoq; mouendo aptatis figuris ita conformat, vt picturam referat. Ad hanc quidem Thucydides euidentiam semper enititur, vt auditorem tanquam spectatorem faciat: & quæ animorum perturbationes atque consternationes spectantibus accidissent, in eisdem lectorem coniiciat. Nam ad ipsius Pyli asperum litus Atheniensium aciem instruens Demosthenes, Brasidasq; gubernatorem vt foras nauim impelleret instigans, & ad transtravadens, ac fauciat & animo deficiens, & ad locum remigibus vacuum declinans: tum è mari pedestre certamen Spartani, nauale è terra Atheniensis obeuntis: rursumque bello Siciliensi terrestre prælium, nauale æquali Marte. hæc in quæ omnia ita sunt descripta, itaq; euidenter quasi ob oculos posita, vt non minores fere quam in re præfente factum fuisset motus perturbationesq; animus legentis persentiat. Tamen si pictores non comparamus imperatoribus, ne historicos quidem iis æquabimus. De Marathoniam pugnam nuncium attulit Therfippus Erceensis, si Heraclidæ Pontico credimus. Pleriq; ferunt Euclea cum armis apugna adhuc calentem in fores principum incidisse: idque vnum fatum, Saluete, salui sumus, illico expirasse. Verum hic quidem nuncius venit rei quam coram vidisset, interq; alios pugnasset. Agedum si quis de colle aliquo aut specula caprarum ouiumve pastor eminus pulcerrimi istius certaminis, omnemq; orationem superantis spectator, in urbem nuncium rei attulisset, ipse sine vulnere & incruentus, ac præmii loco eos posceret honores, qui Cynægiro, Callimacho, Polyze loque habiti sunt, propterea quod eorum res gestas, facinora, vulnera, interitus ipse renuntiasset: nonne videretur tibi omnem excessisse impudentiæ magnitudinem? quando Lacedæmonios a iunt nuncio victoriæ ad Mantineam partæ, quam descripsit Thucydides, carnem è Phiditio muneris loco misisse. Scriptores quidem rerum gestarum, nuncii quidam sunt vocales, resq; ipsas orationis vi atq; pulcritudine æquant. debentq; iis gratiam, qui primi eos legunt atque cognoscunt. sed & laudatur eorum memoria propter eos, quorum præclara facinora litteris commendauerunt. Non enim oratio, quantumuis eam dignemur auditione, res efficit. quando etiam poësis gratiam honoremq; inuenit, factis similia narrans, vt ait Homerus:

Plurima narrabat conficta, simillima veris.

Ferunt etiam Menandro familiarium quendam dixisse: instant Liberalia, & tu comædiam nondum composuisti? atq; eum respondisse: Ego me hercle comædiam feci, argumento iam materiaque dispositis: restat tantum vt ei versus accinam. Nam ipsi quoq; poëtæ existimant res magis esse quam verba necessarias atque præcipuas. Corinna etiam Pindarum iuuenē adhuc, & audacius eloquentia vtentē monuit, esse eum artis musicæ rudē, quod nullas fabulas scriptis infereret, quod poëtæ esset officiū: cum elocutio, & figuræ, ornatuq; & cantilena ac carminis modus tantum eo afferantur, vt reb. propositis suauitatē concilient:

A εἰς οἰκὸν ἑρῶμασι καὶ χήμασιν, οἱ δ' ὀνόμασι καὶ λέξεσσι τῶν ταθηλαδῶν, ὕλη καὶ ἐπιποιήσεως εὐχάφρονοι: τέλος δ' ἀμφοτέροις ἐν ὑποκείμεται, καὶ τῶν ἰσορροπικῶν κρείττους, οἳ δὴ διήγησιν ὡς περὶ γραφικῶν πάσης καὶ περὶ ὁμοίων εἰδωλοποιήσας. ὁ γὰρ Θεουκιδίδης αἰεὶ τὰ λόγια πρὸς τὸ αὐτὸ ἀμιλλᾶται ἢ ἐν ἰσότητι, ὅτι κατὰ τὴν ποιήσασιν τὴν ἀκροατικὴν, καὶ τὰ γινόμενα πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἐκ πληκτικῆς καὶ παρακτικῆς πάσης τοῖς ἀναγνωσχοῦσιν ἐνεργάσασθαι λιχνοδόμος. ὁ γὰρ πρὸς τὴν Πάριον αὐτῆς τὸ Πύλου πρὸς τὰ τῶν Αἰτωλοῦ Δημοσθένος, καὶ ὁ τὸν κυβερνήτην ἐπιπέτρων Βρασιδάος εὐχάφρονοι, καὶ χερσὶν ἐπι τὴν βάρησιν, καὶ τραυματιστοῦ καὶ λήποψυχῶν καὶ ἀπικλινῶν εἰς τὴν παρεξίρεσιν καὶ οἱ περὶ μαχητῶν καὶ ἐκ τῆς Λακεδαιμόνιοι, ναυμαχητῶν δὲ τῶν Αἰτωλοῦ καὶ πάλιν ὁ ἐν τοῖς Σικελικαῖς ἐκ τῆς περὶ ἀμφοτέρων, ἰσορροπικῶν τὴν ναυμαχίαν καὶ ἐπιπέτρων, ἀλλὰ σὺν ἀγῶνα καὶ σπουδῆσιν τὴν γῆρας ἔχον ἀλλὰ τῶν σπουδῆσιν, ὡς συνεχῆς τῆς ἀμιλλῆς καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς, ἴσα τῆ δόξῃ πρὸς ἑαυτῶν συμπνέων τῆ ἀρετῆσιν καὶ τῆ δόξῃ πρὸς τῶν γινόμενων γραφικῆς ἐναργείας. ὥστε εἰ τὸς ζωγραφικῶν ἐκ ἄξιον πρὸς ἀλλήλων τοῖς φρασητοῖς, μηδὲ τὸς ἰσορροπικῶν πρὸς ἀλλήλων. τὸ πίνω ἐν Μαρεθαῖνι μάχῃ ἀπήγειλεν, ὡς καὶ Ἡρακλείδης ὁ Γρανικῆς ἰσορροπικῶν, Θεοσπιππος ὁ Ἐρωτῆς. οἱ δὲ πλεῖστοι λέγουσιν Εὐκλέα, δραμόντα σὺν τοῖς ὀπλοῖς θερμὸν δὲ τὸ μάχης, καὶ τὸν ἴσους ἐμπέσονται τῶν περὶ τῶν, πρὸς τὸν μόνον εἰπεῖν, Χαίρετε, καὶ χερσὶν. εἶτα δὴ τὸς ἐκπιδῶσαι. πλεῖστον δὲ τὸν αὐτῶν ἔλασεν ἡκε τὸ μάχης, ἀγωνιστῆς γινόμενος. φέρε δὲ εἰς τὸν πρὸς τὸς πῆλιν ἡ σκοπῆς ἀπόλων ἢ βοτῆρων τῶν ἀγῶνος ἀπὸ τῶν γινόμενος κατῆς, καὶ καπδῶν ὁ μέγα καὶ πρὸς τὸν λόγον μείζον ἐκείνο ἔργον, ἡκεν εἰς τὴν πόλιν ἀδωτος ἀγῆλος καὶ ἀναιμάκτος, εἶτα ἡζίου τιμας ἔχειν ἀσ Κυναιχίους ἔχον, ἀσ Καλλιμάχος, ἀσ Πολύζηλος, ὅτι τῶν πύτων δριφείας καὶ τραύματα καὶ θανάτους ἀπήγειλεν, ἀρετῶν δὲ ἐδόκει πᾶσαν ὑπερβάλλειν αἰαδέιαν; ὅπου γὰρ Λακεδαιμόνιοι φασὶ τὰ τῶν ἐν Μαντινείᾳ φερόσιν τῶν κίλων, καὶ Θεουκιδίδης ἰσορροπικῶν, διαγῆλιον ἐκ Φιδιτίου κρέας ἀπέπειλαι. καὶ μὲν οἱ συγγραφοῦντες, ὅσα ἔλασεν ἡκεν εἰσὶ τῶν περὶ τῶν δὲ φωνοῖ, καὶ τὰ λόγια ἀλλὰ τὸ καλλὸς καὶ τῶν δυνάμιν ἐξικνούμενοι, οἱς διαγῆλιον ὁφείλοισιν οἱ περὶ τῶν ἐντυγχάνοντες καὶ ἰσορροπικῶν. ἀμείλει δὲ καὶ ἐγκωμιάζονται μνημονόδομοι, καὶ ἀναγνωσχοῦντες ἀλλὰ τὸς καθ' ἑαυτῶν. οὐ γὰρ οἱ λόγοι ποιῶσι τῶν περὶ τῶν, καὶ ἀρετῆς ἀξιοῦνται. καὶ γὰρ ἡ ποιητικὴ χάριν ἔχει καὶ πλεῖστον τοῖς περὶ τῶν εὐοκίτα λέγειν ὡς Ὁμηρος ἔφη, Ἴσκε φθόδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὅμοια. λέγεται δὲ καὶ Μεγαίδρω τῶν σιωπῆων πῆς εἰπεῖν, Εἰς οὖν Μενανδρὸς τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῶδιαν οὐ πεποίησας; τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, Νὴ τὸς θεοῖς ἔγωγε πεποίηκα τὴν κωμῶδιαν. ἀκροῦμαι γὰρ ἡ ἀλλὰ τῶν. δεῖ δὲ αὐτῆ πᾶσοις ἀλλὰ ἐπάσθαι, ὅτι καὶ αὐτοῖς τὰ περὶ τῶν τῶν ἀγῶνος ἀναγκασιότερα καὶ κρειώτερα νομίζουσιν. ἡ δὲ Κεῖρινα τὸν Πίνδαρον, ὄντα νέον ἐπὶ καὶ τῆς λογιότητι σβαρῶς ἑρῶμασιν, εἰουδέτησεν ὡς ἀμουσον ὄντα καὶ μὴ ποιῶντα μύθοις, ὅ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε. γλώσσα δὲ καὶ καθ' ἑαυτῶν καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥιθμοὶ ἠδύσμασιν τοῖς περὶ τῶν ὑποκείμεται.

σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπισησας τοῖς λεηλεῦσι, ἐποίησεν
ἐκείνο τὸ μέλος, Ἰσμιλῶν ἢ χερσαλάκατον μελίαν, ἢ
Κάδμον ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν, ἢ τὸ πρῶτον ἀένος
Ἡρακλέους ἦσαν. δὲ ξαμῶν ὅτ' ἤ Κορίνην, γελῶσασα ἐ-
κείνη τῇ χειρὶ δεινὴ φησὶ ἀπειρεῖν ἀλλὰ μὴ ὄλω τὰ θυλάκα. ὅ
γὰρ ὄντι σὺλκεράσας καὶ συμφορήσας πρὸς ἀπειρεῖαν τινὰ μύθων
ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος δὲ γέεν. ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ πε-
εὶ μύθοποιός ἐστι, καὶ Πλάτων εἶρηκεν. ὁ δὲ μύθος εἶναι βούλε-
ται λόγος ψυδῆς εὐκλῶς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολὺ τῶν ἔργων ἀφέ-
σηκεν, εἰ λόγος μὲν, ἔργου, καὶ λόγου ὁ μύθος εἰκῶν καὶ εἰδω-
λόν ἐστι. καὶ ποσὸν τῶν ἰσορροπιῶν οἱ πλάττοντες τὰς ἑρμηνείας
ὑπερῶν, ὅσων ἀπολείπονται τῶν ἑρμηνεύων οἱ λέγοντες. τῆς
μὲν οὖν ποιήσεως ἡ πόλις οὐκ ἔρχηκεν ἐνδοξὸν δημιουργῶν,
ὡσπερ μελικῆς. ὁ γὰρ Κινησίας, ἑρμηνεύς εὐκλῶς εἶπε ποιητὴς γερ-
νέται διθυράμβων καὶ αὐτὸς μὲν ἀγνος καὶ ἀκλεῖς γέρονε.
σκωπτοῦρος ὅτι καὶ χλευάζομενος ὑπὸ τῶν κωμωδοποιῶν, οὐκ
ὀδυρτὸς δόξης μετήσχε. τῶν δὲ δραματοποιῶν, τῶν μὲν κω-
μωδοποιῶν οὕτως ἀσπιννον ἠγροῦτο καὶ φορηκόν, ὥστε νόμος
αὐτῶν μηδὲνα ποιῆν κωμωδίας ἑρεοπαγίτω. ἡ δὲ ἴσπερ ὅτ' ἡ βα-
γυδία καὶ διεδοθήη, θαυμαστὸν ἀκρόαμα καὶ θεαματὶ τὸ τῶν
αἰθερῶν ἡρομένη, καὶ τῶν ἑρμηνεύων τοῖς μύθοις καὶ τοῖς πά-
θεσιν ἀπάτω, ὡς Γοργίας φησὶν, ἡ δὲ, τε ἀπατήσας, διαχό-
περος τὰ μὴ ἀπατήσαντες, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τῶν
μὴ ἀπατηθέντων. ὁ μὲν γὰρ ἀπατήσας, διαχότερος, ὅτι
τῆ τοῦ ὑποχρόνου πεποίηκεν ὅτι ἀπατηθεὶς, σοφώτερος ἀ-
άλων γὰρ ὅτι ἠδονῆς λόγων ὁ μὴ ἀπατήσας. τίνα οὖν ἀκα-
λαὶ βαγυδία τῆς Ἀθηνῶν ὄνησιν ἡ δὲ ἔχρη; ὡς ἡ Θεμιστο-
κλέους δὲ φησὶ ἐτείχεσε τὴν πόλιν, ὡς ἡ Περικλέους ἐπιμέ-
λα τὴν ἀκρόασην οὐκ ἔσκησεν, ὡς Μιλτιάδης ἠλευθέρωσεν, ὡς
Κίμων ἑρεοπαγίτω εἰς τὴν ἡγεμονίαν. εἰ οὕτως ἡ Εὐριπίδου σο-
φία καὶ ἡ Σοφοκλέους λογιότης, καὶ ὁ Αἰσχύλος σῶμα τῶν δει-
χερῶν ἀπὸ ἡλλάξεν, ἢ πῶν λαμπερῶν ἐρεοποίησεν, ἀξίον
γε τὰ δράματα τοῖς ἑρμηνεύων ἀπὸ τῶν θεῶν, καὶ τῶν φρασηγῶν
ὁ θεῶν ἀπὸ τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἑρμηνεύων τῶν διδασκαλίας αἰ-
πῶ τῶν θεῶν. βούλεσθε τὴν ἀνδρῶν εἰσαγῶν ἀνδρῶν τὰ
σύμβολα καὶ τὰ τῶν θεῶν τῶν ἔργων κωμίζοντες, ἰδίαν ἐκα-
τέρω παρῶν ἀποδιδόντες; ἔνθεν μὲν δὲ ἡ ἐρεοποίησιν ὑπὸ
αὐλοῖς καὶ λύραις ποιηταὶ λέγοντες καὶ ἀδόντες, Εὐφημεῖν γρη,
καὶ ἑρεοποίησιν τοῖς ἡμετέροισιν, ὅσπερ ἀπειρος τοιαύτην λόγων ἢ
γλώσση μὴ καθαροῦ, ἢ ἡρμῶν ὄργια μουσῶν μήτε ἦσε,
μήτε ἐρεοποίησιν. μηδὲ Κρατῖνου τῶν ἑρεοποίησιν γλώσσης
βακχεῖ ἐρεοποίησιν, καὶ σκευῶν, καὶ ποσῶν καὶ βωμοῖς καὶ μηχαν-
νας ἀπὸ σκηπῆς ἐρεοποίησιν, καὶ τῶν ποδῶν ἐρεοποίησιν κωμίζον-
τες. βαγυδία ὅτι ἀσπίς ὑποκριτῶν καὶ Νικεστρατοῖ, καὶ Καλλιπιδά-
δαι, καὶ Μυσιχοῖ καὶ Θεόδωροι, καὶ Γαλβισμῶν τῶν, ὡς
ὡς γυναικῶν πολυτιλοῖς, τῆς τῶν θεῶν κομμωταὶ καὶ δι-
φροσῶροι, μᾶλλον ὅτι ὡς ἀγαλμάτων ἐγκουσαὶ καὶ χερσῶν
καὶ βαφῆς τῶν θεῶν ἑρεοποίησιν. σκευῶν ὅτι καὶ ἐρεοποίησιν καὶ ἐ-
ρεοποίησιν ἀλουργῶν, καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηπῆς, καὶ χερσῶν, καὶ
δουρῶν δὲ τῶν θεῶν ἀπὸ τῶν θεῶν, καὶ χερσῶν πολυτι-
λῆς τῶν θεῶν ἀπὸ τῶν θεῶν. τῶν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀπὸ τῶν θεῶν,
οὐ κακῶς εἶπεν, ὡς ἀμαρτῶροισιν Ἀθηνῶν ἡμεῖς, τὴν
αὐτοῦ εἰς τὴν παιδίαν κατὰ μαλίσκοντες, πῦτες μι-
γάλων ἀπὸ τῶν θεῶν ἀπὸ τῶν θεῶν καὶ φρασηγῶν ἐρεοποίησιν
κατὰ χερσῶν εἰς τὸ θεῶν. ἀπὸ γὰρ ἐκλογῆς

A Huic admonitioni Pindarus cum animum per-
attente aduertisset, carmen scripsit, cuius est ini-
tium:
*Ismenumne, an aureis utentem fufis Meliam,
Aut Cadmum, aut Spartorum genus virorum,
Aut Herculis omnia superantis vim canam?*
cumq; id Corinnæ exhibuiffet, ridens ea, Manu,
inquit, ferendum est, non toto sacco. vere enim
congesta omnis generis fabularum semina promi-
scue in illam odam Pindarus confudit. Enimvero
poesin fabularum compositione occupatam esse,
etiam Plato docuit. Est autem fabula narratio fal-
fa, veræ similis. longe itaq; abest à rebus. Narratio
enim rei, fabula narrationis simulacrum est: tan-
toque interuallo absunt fingentes à narrantibus,
quanto hi à rem gerentibus. Sane poeseos & lyriçi
carminis opificem nobilem Athenæ nullum tulerunt.
Cinesias quidem videtur infelix fuisse dithy-
ramborum conditor, homo nullis natalibus, & i-
gnobilis: exagitatusque à comædiarum scriptori-
bus & derisus, famam parum sibi fauentem exper-
tus est. De dramatibus autem comædiam ita cen-
suerunt esse rem indecoram & importunam, vt
lege Areopagitæ cauerint, ne quis porro comæ-
diam scriberet. Floruit interim tragœdia, ac cele-
bri fuit gloria, auditio & spectaculum quod eius
ætatis homines maiorem in modum admiraren-
tur. quia fabulis animorumque motibus fraudem
faceret, qua & qui deciperet (vt dicebat Gorgias)
non decipiente iustior, & qui deciperetur non de-
cepto sapientior esset. iustior decipiens, quia præ
se hoc tulerat: sapientior deceptus, quia qui non
plane sunt stupidi, facile voluptate orationis capi-
untur. Et tamen, quam vtilitatem pulchræ istæ tra-
gœdiæ Atheniensibus attulerunt? Themistoclis
certe calliditas muris urbem muniit, Periclis in-
dustria arcem exornauit, Miltiades libertatē red-
didit patriæ, Cimon ad principatum euexit. Si Eu-
ripidis sapientia, Sophoclis facundia, Aeschyli gra-
diloquētia perinde vel aduersitatem aliquam de-
pulis, vel splendorem parauit Atheniensibus: par
est dramata cum trophæis conferti, ac theatrum
prætorio opponere, & disciplinas cum rebus præ-
clare gestis comparare. Placetne ipsos viros in-
troducere, notas & insignia suorum operum ad-
ferentes, seorsimq; vtrisque ingressum dare? Ac-
cedant ergo præcinentibus lyris & tibiis poetæ
dicentes & cantantes: Fauete linguis, cedito no-
stris, si quis imperitus talium orationum, aut lin-
guam non habet puram, aut nobilium orgia Mu-
sarum neque cecinit, neque choris ducendis in-
terfuit, neq; cornigeri taurivori lingua Bacchi sa-
cra peregit. simul gestent instrumenta, laruas, a-
ras, machinas in scena versatiles, & tripodes victo-
riarum præmia. vna eant Tragi histriones, & Nico-
strati, & Callippidæ, & Menisci, & Theodori, &
Poli, tragœdiæ tanquã sumptuosæ mulieris com-
tores & gestatores, aut potius tanquam statuarum
incrustatores, & deauratores & tinctorum. sequan-
tur etiam vasa, personæ, trabes purpureæ, machi-
næ à scena: tum choros conficientium & stipato-
rum negociosissima turba: sumptusque in istas res
magnificus paretur. Quæ omnia cernens Laco il-
le non inepte diceret, Grauius peccare Athenien-
ses, res serias in ludicrum impendentes: hoc est,
magnarū classium & exercituum commeatū atq;
sumtus in theatrum prodigentes. Si enim rationes

τῶν δραμάτων

subducantur quanti constiterint singula Atheniensibus fabula: apparebit eos in Bacchas, Phœnissas, Oedipos, Antigona, Medæq; & Electræ malis plus fecisse sumtuum, quam in bella pro imperio & libertate contra barbaros gesta. Etenim imperatores sæpe ad pugnandum eduxerunt viros, cibum ignis expertem secum portare iussos. & tritimum præfecti sociis nauilib. naues instruxerunt, parata iis farina, atq; obsonii vice cepis & caseo. At choragi chororum agentib. anguillas, lactucas, alliorum nucleos, medullam apponentes, per multum tempus conuiuia præbebant, vocem exercentibus atq; luxuriantibus. atq; hi quidem si vincerentur, restabat vt exagitarentur atq; deriderentur. victoribus nõ tripas erat, aut donarium quod ob victoriam dedicaretur, vt Demetrius ait: sed in funibus effusa vita, & inanis tumultus desertæ domus. Hoc enim vestigal est poëtices, nihilque ex ea splendidius expectandum. Contra nunc huc accedentes consideremus imperatores, quib. progredientibus reuera fauendum est linguis, debentque iis de via decedere quicunq; nulla re domi militiaq; gesta nihil tale audent, animoque non sunt puro, neque Miltiadis Medicidæ, neq; Persucidæ Themistoclis manu orgiis sunt initiati. Martia hæc est caterua in terra phalangibus, in mari classibus, spoliisque & trophæis admixtis onusta. Audi Alala belli soror: hastarum hoc exordium. Adite viri sacris mactantem mortem, vt aiebat Epaminondas Thebanus: pro patria, sepulcris, & aris in pulcherrima vos & splendidissima date certamina. Videre mihi videor victorias eorum accedere, non bouem trahentes præmum aut hircum, neq; coronatas edera, & facem Bacchicâ redolentes. Totas secum vrbes, insulas, continentes & oras maritimas adducunt, coloniasq; populorum amplissimas, vndiq; trophæis & spoliis coronatæ. quarum ornamenta & monumenta sunt parthenones c pedû mensura, austrini muri, naualia, propylæa, Cherronesus, Amphipolis. Marathon Miltiadis victoriâ deducit, Salamis Themistocleam, mille nauium insistentē naufragiis. Fert Cimonis victoria c triremes Phœnissas ab Eurymedonte. Demosthenis & Cleonis à Sphacteria captum Brasidæ scutum, victosq; milites. Cononis victoria mœnia Vrbi circumdat. Thrasibulea populum liberum à Phyla reducit. Alcibiadæ apud Siciliam res Vrbs labascentes erigunt. è certaminibus Nelei & Androcli apud Lydiam & Cariam vidit Ioniam Græcia resurgente. Reliquarum singula, si interrogas quid boni attulerint reipublicæ: hæc Samû, alia Lesbum, alia Cyprum, alia Pontum Euxinum, alia c triremes, alia cccccc talentorum sui mercedem ac trophæorum respondebit. Ob hæc populus festos agit dies, ac diis sacrificat: non ob Æschyli aut Sophoclis victorias: neque quando Carcinus cum Æropa rem habuit, aut cum Hectore Astydamas, sed sextam Boëdromionis diem hodieque Athenæ festam celebrant, memoria Marathonix pugna: Sexta vltra decimâ eiusdem mensis, vinum funditur ob victoriam naualem Chabriæ apud Naxum ea die partam. Duodecima gratiarû ob receptam libertatem agenda causa sacrificabant. tunc enim à Phyla in urbem redierunt. Tertia autē eiusdem mensis die apud Platæas prælio vicerunt. Decima sextâ Munychionis Dianæ cōsecrauerunt. tunc enim Luna vincētibus apud Salaminâ Græcis pleno orbe apparuit.

A τῶν δραμάτων ἑκατὸν ὅσα κατέστη, πλέον δὴ ἡλικίως φαιέται ὁ δῆμος εἰς Βάκχας καὶ Φοινίσσας καὶ Οἰδίποδας καὶ Ἀντιγόνην, καὶ τὰ Μηδείας κακὰ καὶ Ἡλέκτρας, ὧν ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς ἐλευθερίας πολέμῳ τὸς βαρβάρους ἀδύωσεν. οἱ μὲν στρατηγὶ πολλάκις ὡς ἀγέλαντες ὅπουρα σίτια κημίζειν, εἰρηρὸν ὅτι τὰς μάχας τὸς ἀνδρας καὶ τὴν Δία οἱ τεύχερα χοι τοῖς ἐλαύνοισιν ἀφίκα ὡς ἀσπιδάσαντες, ὅσον τὸ κέμμα, τυρὸν, εἰς ἐβάζον εἰς τὰς τεύχερας. οἱ δὲ προηρὸν τοῖς χορδαταῖς ἐγγέλια καὶ θριδάκια καὶ σκελίδας καὶ μυελὸν ὡς ἀγέλαντες, δὴ ὡχρὸν ὅτι πολὺν χρόνον, φωνασχομύοις καὶ βυφάτι-
B τας καὶ τῶν τοῖς μὲν ἠπληθεῖσι καὶ ἐκὼν παρὰ τὴν εὐβείαν καὶ γεγε-
νέαι καὶ ἀγαλάστοις. τοῖς δὲ νικῆσαι οὐ τεύχερα ὑπὸ ἡρῆν, ὅσα ἀάθημα τὸ νίκης, ὡς Δημήτριος φησιν, ἀλλ' ὅτι πεισματῶν ἐκκεχυμῶν εἶον, καὶ τὸ ἐκλελοιπότων κινεοτάφιον εἶον. τοιαῦτα γὰρ τὰ ποιητικῆς τέλη, καὶ λαμπρότερον ὅσα ἐν εἰς αὐτῶν. τὸς δὲ στρατηγὸς αὐτὸν πάλιν εἰπὸν δε παρὰ τὸν εὐβείαν εὐ-
C πῶν, ὧν παρερχομύων ὡς δὴ ἡθῶς διφημῖν καὶ ἀξίτα-
σαι τὸς ἀσπιδάκτας καὶ ἀπολιτεύτας καὶ ἀσπιδάκτας, ὅσους ἀπόλμος ὡς ἔργα τοιαῦτα καὶ γνώμη μὴ καθαρῶς. μη-
δὲ Μιλτιάδης τὸ μηδόνος, μηδὲ τὸ ἀσπιδάκτας Θεμιστοκλέους,
C καὶ βακχεῖ ἐτελέσθη. Ἀρήιος ὁ κῶμος εἶπεν, ὅσα γῆς ἀμα-
φάλαγγες, καὶ τῶν εὐβείαν, καὶ μεμνημῶν σκύλοισ
καὶ ἑσπαιόις βεβελῶς. Κλυθὶ Εὐνοῦ Πολέμου ἡγεγῆται, ἐγ-
χῶν παρὰ τὸν εὐβείαν. ἀμφύετε ἀνδρες τὸ ἱερόν τὸν θάνατον (ὡς ὁ
Θηβαῖος Ἐπαμινώνδας εἶπεν) ὑπὸ πατρίδος καὶ τάφων καὶ
ἱερῶν ὅτι δίδοντες ἑαυτὸς τοῖς κελύκοις καὶ λαμπρότατοις
ἀγῶν, ὧν τὰς νίκης ὅσον μοι δοκῶ παρὰ τὸν εὐβείαν οὐ βουῶ
ἐπαθλὸν ἐλκῶσας, ἢ τὰς νίκης ὅσον ἀνεσεμύοις καὶ τῶν, καὶ Διονυ-
σιακῆς βυζῆς ὁδωδῶς. ἀλλ' ὅσα μὲν πόλεις αὐτῶν εἰσι καὶ νῆ-
σοι καὶ ἡπειροί, καὶ νηχοτάλας, καὶ δῆμον ἀποικισμοὶ μυσίδου-
D ροί, ἑσπαιόις καὶ παρὰ τὸν εὐβείαν ἀσπιδάκτας καὶ λαμπρότας. ὧν
ἀγάλατα καὶ σύμβολα, παρὰ τὸν εὐβείαν εἰς τὸν πεδὸν, νοτῖα τεύ-
χη, νεῶν οἴκη, παρὰ τὸν εὐβείαν, Χερρόνησος, Ἀμύπολις. Μα-
ραθῶν τὸ Μιλτιάδης νίκης παρὰ τὸν εὐβείαν, καὶ Σδαμῆς τὸ Θε-
μιστοκλέους, καὶ τῶν σκαφῶν ναυαγίαις ὅτι βεβελῶς. φέρει δὲ
ἡ μὲν Κίμωνος, τεύχερας ἑκατὸν Φοινίσσας ἀπὸ Εὐρυμέδοντος,
ἢ τὸ Δημοσθένους καὶ Κλέωνος, ἀπὸ Σφακτηρίας τὸ Βερασίδου
ἀσπίδα ἀγμάλων, καὶ δεδεμῶς ἀσπιδάκτας, τεύχερας τὸ τῶν
πόλιν ἢ Κόνωνος. ἢ τὸ Θερασυβῆλα, καὶ τῶν δῆμον ἀπὸ φυ-
λῆς ἐλευθερῶν. ἢ τὸ Ἀλκιβιάδης παρὰ Σικελίδου ὀλιβοῦσαν τὸ
πόλιν ἐγείροισιν. ὅσα δὲ τὸ Νελεῶν καὶ Ἀνδροκλῆ παρὰ Λυδίας
E καὶ Καρίας ἀγῶν, Ἰωνίαι ἀισαμύοις, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλάς. τὸ δὲ
ἄλλων ἐκείνης ἀπὸ πύθης τὴν πόλιν γέγονεν εἰς αὐτῆς ἀγῶν, ἢ
μὲν ἔρει Λέσβου, ἢ τὸ Σάμον, ἢ τὸ Κύπρον, ἢ τὸ Πόντον Εὐξῆνον,
ἢ τὸ πενταχόσιας τεύχερας, ἢ τὸ μυσία τάλαντα, παρὰ τὸν εὐβείαν
καὶ ἑσπαιόν. ταῦτα ἡ πόλις εὐβείαν, καὶ ὑπὸ τῶν θυεῖ
τοῖς θεοῖς, ὅσα ὅτι τὸ Αἰγύλιος νίκης ἢ Σοφοκλέους. ὅσα ὅτι
Καρκίνος Ἀερόπησιων, ἢ Ἐκτοῦ Ἀσπιδάκτας ἀπὸ ἐκείνης
μὲν ἰσαμύοις βυζῆς, ἐσέτι νῦν τὸ εὐβείαν Μαραθῶν νίκης
ἢ πόλις εὐβείαν, ἢ τὸ μῦθος οἰνοχρεῖται τὸ Χαβείας παρὰ
F Νάξου ὅτι νίκης ναυμαχίας τῆς δωδεκάτης χειμῆρια ἔθνον
ἐλευθερίας. ὅσα ὅτι οἱ ἀπὸ φυλῆς κατῆλθον. τεύχερας
ἰσαμύοις μὲν ἐν Πλαταιῶν μάχῃ ἐνίκα. τὸ δὲ ἐκ τῶν ὅτι
δῖκα τὸ Μενυχάδης, Ἀρτέμιδι κατέπεσαν, ὅσα ἢ τοῖς Ἑλλήσι
παρὰ Σαλαμίνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἢ τὸς παρὰ τὸν εὐβείαν.

τινὸν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σκίρροφορέωνος ἱερωτέρων ἐποίη-
 σεν ὁ Μαυλιακὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων συμμαχῶν ἐκ-
 βιασθέντων καὶ βαπέντων, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτὸς νικῆσαντες
 ἐσήσαντο Ἑσπαιὸν ἀπὸ τῶν νικῶντων πολέμιων. ταῦτα
 τινὸν πόλιν ἠγείρεν εἰς δόξαν, ταῦτα εἰς μέγαν. ἐν τούτοις
 Πίνδαρος ἐρείσμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τῆς Ἀθηνῶν,
 οὐχ ὅτι τῆς Φρυγίης βαρβαρίας καὶ Θεσπιδος ὄρου τῆς
 Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅτι πρῶτον (ὡς φησὶν αὐτὸς) ἐπ' Ἀρτεμισίῳ
 παῖδες Ἀθηνῶν ἐβάλοντο φαεινὸν κρητὶδ' ἐλευθερίας,
 ὅτι τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλη καὶ Πλαταιῶν, ὡς ἄρ' ἀ-
 δαμανήτοι σπειζάντες τινὸν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος,
 παρέδωκαν τοῖς ἄλλοις ἀνδράποισι. ἀλλὰ νῆ Δία παιδεία
 τὰ τῶν ποιητῶν. οἱ δὲ ῥήτορες ἔχουσι ἡ δ' ἀβαλλόδρομοι
 πρὸς τὸς στρατηγούς. εἰς ᾧ εἰκὸς ὡς Αἰγίνης σκώπων
 τὸ Δημοθέων λέγειν φησὶν, ὅτι γράφεται ὅτι βήματι δέ-
 δικαίαι πρὸς τὸν στρατηγόν. ἀεὶ οὖν ἄξιον προσκρίνασθαι τὸν
 Ὑπερίδου Πλαταικὸν τῆς Αἰετίδου τῶν ἑλευθερίας νίκης;
 ἢ τὸν Λεσίου καὶ τὸν τειάκην, τῆς Θεμιστοκλέους καὶ Ἀρ-
 χίου τυραννοκτονίας; ἢ τὸν Αἰγίνου καὶ Τιμῶντος ἐταιρήσεως,
 τῆς Φωκίως εἰς Βυζάντιον βοηθείας, δι' ἧς ἐκώλυσε τὸς
 τῶν συμμαχῶν ἵππας εὐβερσιμαίτε καὶ παρρησιαίαν ἡρώδης
 Μακεδόνων; ἢ τοῖς κρηνοῖς φεφαιῖς οὐκ ἐπὶ Ἑλλάδα ἐλευ-
 θερώσας ἔλαβε; τὸν Δημοθέων πρὸς τὸν φεφάου τῶν ἑλευ-
 θερίων, ἐν ᾧ πρὸ λαμιασθέντων καὶ λογιώτατον ὁ ῥή-
 τωρ πεποίηκεν, ὁμοίως τῆς ἐν Μαρεθῶνι προσκινδυνώ-
 σαντες τῶν προσφύγων, οὐ τοῖς ἐν ταῖς χολαῖς τὰ μείζονα
 προσεδίδαρχον, ἐφ' οἷς οὐ τὸς Ἰσοκράτους καὶ Ἀντιφών-
 τας καὶ Ἰσάμοις, ἀλλὰ τούτους ἢ πόλις δημοσίως ταφῆς ἐ-
 σταφέν, ἀποδοξάμενη τὰ λείψανα τῶν σωμάτων καὶ τὰ
 τῶν ἀπέτευσσε, τὸς ἔρχεται ὁ ῥήτωρ ὁμοῦν οὐκ ἐμμε-
 το. Ἰσοκράτης δὲ τῶς ἐν Μαρεθῶνι προσκινδυνώσαι-
 τας ὡς ἄρ' ἀλλοτείας ψυχῆς φήσας ἐναγωνισαομαι, καὶ
 καθυμνήσας τινὸν τὸν μὲν αὐτῶν καὶ τινὸν ὑπερφίαλον τῶ
 ζῶν, αὐτὸς (ὡς φησὶν) ἠδὲ ἡρώων γενεῶν, πρὸς τὸν πυλο-
 κλον πρὸς Διόγην, Οὕτως (εἶπεν) ὡς ἀνδρῶν ὑπερ-
 ἐνεγκρίτων ἐπὶ γενεῶν, καὶ μέγιστον ἠρώων τῶν κακῶν
 τῶν θάνατον. οὐ γὰρ ἀκρωτῶν ἕξιφος, ἀλλὰ λόγῳ χαρῆσαν,
 ἀλλὰ λαμιασθέντων κρήνος, ἀλλὰ φραβόδρομος, ἀλλὰ ἐρέστων,
 ἀλλὰ ἀντιφῶν καὶ παρρησιαίαν καὶ ὁμοίωσιν καλλῶν καὶ σιμυ-
 λῆς, μονοὺς καλαπῆροι καὶ ἔσθηροι τῆς ἀειόδοις ἀπολαύων
 καὶ ῥυθμίζων ἐγήρασε. πῶς οὖν οὐκ ἐμμελὲν ἀνδρῶν ὑπερ-
 φον ὀπλων φοβεῖσθαι καὶ σύρρηγμα φάλαγγος, ὁ φοβού-
 μενος φωνῆν φωνῆνι συγκροομαι, καὶ συλλαβῆ δ' ἰσοκαλ-
 λων ἐνδεῆς ἐξενεγκεῖν; Μιλτιάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἐς Μα-
 ρεθῶνα τῆ ὑπερβία τινὸν μάχῳ σιωπάσας, ἠκεν εἰς ἄστυ
 μῆ τῆς φραβίας γενικηκώς, καὶ Περικλῆς ἐνεία μῆσι Σαμί-
 οισι κατὰ φρεσάμενος, ἐφρονεῖ τῶ Ἀγαμέμνονος μείζον ἐπει
 δεκῆτα τινὸν Τεσίδου ἐλόντος. Ἰσοκράτης δὲ μικροῦ βεῖς
 ὀλυμπιάδας ἀνὴλωσεν ἵνα γράψῃ τὸν πόνητικὸν λόγον,
 οὐ φραβόδοις ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, οὐ ὅτι προσεδόσας,
 ἀλλὰ πόλιν κτίσας, ἀλλὰ ναυάρχος ἐκπεμφθεῖς, καὶ τοῖς μν-
 εῖοις τῶ πότε χρόνῳ πολέμοις ἐνεγκηκώς. ἀλλ' ἐν τῶ Τιμί-
 θεος Εὐβοίαν ἠλάθερον, καὶ Χαβείας πρὸς Νάξον ἐσα-
 μάχει, καὶ πρὸς Λέχων Ἰφικράτης κατέχευε τινὸν Λακε-
 δαιμονίων μῆσας, καὶ πᾶσαν ἐλευθερώσας πόλιν ὁ δῆμος,

A Duodecimam Scirophorionis sacram fecit pugna
 ad Mantineam, in qua pulsus cedentibus; sociorum
 copiis, soli à sua parte vicerunt Athenienses, tro-
 phæumq; de victoribus hostibus posuerunt. Hæc vr-
 bigloriam, hæc maiestatem parauerunt. hæc sunt ob-
 quæ Pindarus Athenas fulcrum Græciæ nomina-
 uit. nõ quòd ea Phrynichi vel Thespidis tragædiis
 Græcos erexisset: sed q; primum (vt idem ait) apud
 Artemisium filii Atheniensium iecerunt splendidum li-
 bertatis fundamentum: & ad Salaminam, Mycalen,
 Plateas, tanquam adamantinis fulcris munierunt
 Græciæ libertatem, & ad alios homines propagaue-
 runt. At verò dices, poetarum scripta esse ludicra:
 B oratores autem habere aliquid, quo cum imperato-
 ribus comparentur: vnde, vt apparet, sumtum sit q;
 Aeschines Demosthenem subannans, eum dixit scri-
 bendo litem intendere oratoriæ contra artem im-
 peratoriæ. Ergone dignum est præferre Plataicam
 Hyperidæ orationem Aristidæ rei ad Plateas gestæ?
 aut Lysia in xxx. tyrannos orationem, Thraſybuli
 factæ, aut Pelopidæ Archiæ tyrannum interficien-
 tis? aut Aeschini in Timarchum de scortatione,
 Phocionis facinori Byzantio auxiliũ ferentis, quo
 fecit, ne confœderatorum filii ludibrio & cõtume-
 liis Macedonum essent obnoxii? aut publicis coro-
 nis quibus. ob liberatam Græciam ille ornatus est,
 C cõparabimus Demosthenis orationem p̄ corona?
 in qua id vnum splendidissimè ac doctissimè fecit
 orator, q; maiores suos iurauit qui apud Maratho-
 nem pro libertate propugnassent: potius, q; eos qui
 scholis adolescentulos docent, in quibus erant Iso-
 crates, Antiphontes, Isæi: verum illos quorum ci-
 uitas publica sepultura reliquias dignata est, in
 deorum numerum retulit orator, iurans eos, quos
 non imitaretur. Isocrates autem cum eos qui in
 Marathone periculum vitæ pro patria adiuissent,
 tanq; alienis animis vsos decertasse dixisset, & eo-
 rum audaciam mortisq; contemtionem predicaf-
 set maiorem in modum: ipse (vt fertur) iam senex
 factus, interroganti quomodo viueret, Ita, respon-
 dit, vt homo qui nonagesimum annum excessit, ac
 malorum omnium maximum mortem existimat.
 Non enim gladium acuens, non cuspidem lanceæ
 præfigens, non galeam poliens, non militans, non
 remum ducens: sed opposita, paribus, membris con-
 stantia, similiter definentia glutinans atq; compo-
 nens, ac tantum non dolabris atq; scalpellis læui-
 gans ac cõplanans circuitiones verborum conse-
 nuerat. quomodo itaq; nõ metuisset is homo stre-
 pitum armorum & acierum armatarum conflictu,
 E qui timuisset vocalem collidere vocali, & isoclon
 vna syllaba curtatum enuntiare? Profectò Militia-
 des ad Marathonem profectus, posttridie à cõmis-
 so prælio in urbem venit victor cum exercitu. Et
 Pericles cum Samios nono mense subegisset Aga-
 memnoni se præfererat, qui Troiam decimo de-
 mum anno cepisset. Isocrates autem tres penè o-
 lympiades cõsumsit scribenda Panegyrica oratio-
 ne: cum quidem tanto temporis spacio nunquam
 neq; militasset, neq; legationem obiisset, neq; vr-
 bem condidisset, neq; classi præfectus emissus ef-
 F fet. & tamen innumera bella in id tempus incide-
 runt. Verum interim dum Timotheus Eubœam
 liberat, Chabrias nauali prælio apud Naxum de-
 pugnat, Iphicrates apud Lechæum Lacedæmo-
 niorum legionem (Moram ipsi dicunt) concidit,
 & populus omni in libertatem restituta vixit,

secun-
 defed-
 pore,
 exstru-
 tardè
 ica fe-
 Ver-
 Ipsi-
 Ac mi-
 quæ
 poli-
 mus o-
 comp-
 iuria c-
 apud I-
 Amati-
 le Spa-
 ria put-
 & Mar-
 adiunx-
 admira-
 gerend-
 P
 neq; ma-
 nus hon-
 non sibi-
 tur, post-
 argenti
 fulmen
 laudes c-
 rus, hoc
 Eit a-
 Sed I-
 maiesta-
 tia & sap-
 na vitæ
 q; cog-
 gnitione
 non esse
 titus, ve-
 tio, tan-
 fitione
 quavis
 grata illi
 cognitio
 nulli ali-
 gnitione
 nans, &
 typhos
 errorib-
 etrinan-
 uinitat
 contin-
 rum cil

secum vt sentiret Græcia effecit: noster ille domi defedit, librum vocabulis suis effingens tāto tempore, quanto Pericles Propylea & Hecatompedū exstruxit. Quanquam hunc ipsum quoq; vt opus tardè conficientem, diſterio impetens Cratinus, ita ferè loquitur de ducendo per medium muro,

Verbis cum Pericles promouet quidem, Ipsa tamen re proficit nihil.--

Ac mihi fophticam confidera pufillanimitatem, quæ nonam vitæ partem in vnus orationis compositione conterat. Iam vt ad Demosthenis veniamus orationes, æquūmne est cum imperatoribus comparari, vt orationem eius in Cononem de iniuria cum verberib. coniuncta æqualem iudicari apud Pylum statuto trophæo: aut eam quæ est in Amathusium de mancipiis, iis quos manu cepit ille Spartanis: aut quæ illo de inquilinis scripsit, paria putare rebus ab Alcibiade gestis, cum is Eleos & Mantinenses Atheniensibus contra Spartanos adiunxit? Quin & publicæ eius orationes id habēt admiratione dignum, quòd in Philippicis ad res gerendas cohortatur, & Leptinæ factum laudat.

A ἰσόφηρον αὐτὸς τὴν Ἑλλάδα κατέστησεν, εἰκοσι καὶ ἑπτὰ, βιβλίον αἰαπλάτων τοῖς ὀνόμασιν, ὅσων χρόνῳ τὰ περὶ πύλαια Περικλῆος ἀνέστησεν καὶ τὸς ἐκατόμπεδους. καὶ τοὶ καὶ τὸτον ὡς βραδείως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ἐπισηκώπων Κρατῖνος, οὕτω πως λέγει, πρὸς τὸν Δῖα μέσον τείρει, λόγῳσι γὰρ αὐτὸν πρὸς αὐτὸν Περικλῆος, ἔργοισι δὲ σὺδὲ κινεῖ. σὺ γὰρ δὲ σοφιστικῶν μικροφροσύνῳ, ὃ ἕνα τὸν μέγας τοῦ βίου εἰς ἕνα λόγον κατὰ μαλίσχουσαν. ἀλλὰ δὴ μὲν τὸς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος λόγῳσι, ἀξιῶν ὅτι τοῖς στρατηγῳσι πρὸς βάλλειν τὸν Κόνωνος αἰοῖας, τοῖς πρὸς Πύλον Ἑσπαιοῖς ἐκείνου πρὸς Ἀμαθῖσιον πρὸς ἀδραπόδων, τοῖς δὲ ἀδραποδιαδῆσιον πρὸς ἐκείνου Σπαρτιάταις. ἢ ὅτι τὸς ἐπιπέτοις ἔγραψεν, τῷ τῷ Ἀλκιβιάδης ἔχων Μορβινεῖς καὶ Ἡλείους ὅτι τὴν Λακεδαιμόνα συνέστησε. καὶ μὲν οἱ τε Δημόσοι λόγοισι τοῦτο ἔχοισι θαυμαστὸν, ὅτι τοῖς Φιλιππηαῖς ὅτι πρὸς αὐτοῖς πρὸς ἔπειτα, καὶ τὴν Λεπτινῶν πρὸς αὐτὸν ἐπαινεῖ.



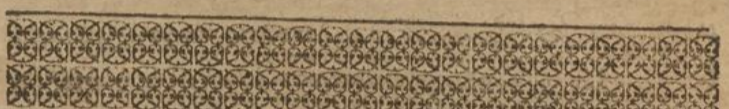
PLVTARCHI De Iside & Osiride liber.



VI sapiunt, ô Clea, iis omnia bona sunt à diis immortalibus petenda. maximè autem cognitionē deorum pro captu humanæ naturæ conſectantes, ab ipsis petimus nobis eā concedi: quia neq; maius homo accipere, neq; dignius dare munus homini deus potest veritate. Reliqua quippe non sibi propria & peculiaria deus homini largitur, possidens ea atq; vsurpans tantum. Neq; enim argentum & aurum deo beatitatē, neq; tonitru & fulmen vim parat: sed scientia & prudentia istas laudes conſequitur. Ac omnium quæ dixit Homerus, hoc est ab eo præclarissimè pronunciatum:

Est ambobus idem sanè genus, & patria vna. Sed Iupiter natu prior exstat, pluraq; nouit:

maiestate Iouis imperium anteire dicens, q̄ scientia & sapiētia esset antiquius. Existimo etiam eternæ vitæ, quam deus occupauit, beatitatē in eo esse, q̄ cognitiones vi præterita nō dimittit. alioqui cognitione & intelligētia rerū sublatis, immortalitatē non esse vitā sed tempus. Est ergo diuinitatis appetitus, veritatis, maximè de natura deorum, indagatio, tanquā recuperationē sacrorū vsurpans inquisitionem ac perceptionē: & res quauis castimonia, quauis editui munere sanctior. non leuiter eadem grata isti deæ, q̄ tu colis eximiè sapientē & rerum cognitioni deditam: & ipso è nomine intelligitur, nulli alii numini magis conuenire scientiā atq; cognitionē. Græca enim Isis vox est, à scientia demanans, & huius deæ inimicus Typhon, à fastu (qui typhos Græcis dicitur) nomen habet, q̄ inſcitia & erroribus inflatus, discerpat aboleatq; sacram doctrinam, quam dea colligit, componit, traditq; diuinitati comparandæ initiatis. quos ea temperanti continenter victus rationi, & abstinentiæ multorum ciborū ac rei Venereæ adſuefactos, qualibido



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

πρὸς Ἰσίδος καὶ Οσίριδος.



ΑΝΤΑ μὲν, ὦ Κλέα, δεῖ τὰ γὰρ τὸς νοῦν ἔχοντας ἀγαθὰ πρὸς τὸ θεῶν, μάλιστ' ὅτι πρὸς αὐτῷ ἐπισημῶς ὅσον ἐφικτόν ἐστιν ἀποφθεῖν μελιόντες, ἀρχὴ μὲν τὴν γὰρ παρ' αὐτῷ ἐκείνων ὡς ἔθεν ἀποφθεῖν λαβεῖν μείζον, εὐχρησασαῖς θεῶν σιμνοτέρων ἀληθείας. τὰ ἄλλα μὲν γὰρ ἀποφθεῖν ὁ θεὸς ὡν δέον) δίδωσιν, οἰκεία κεκτημένος ταῦτα καὶ χροῖμος. ἔγ' ὅτι ἀργύριον καὶ χρυσὸν μακάριον ὃ θεῶν, σὺδὲ βροτῶν καὶ κεραυνοῖς ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ἐπισημῶ καὶ φρονησῖ. καὶ τὸ το καλῶν πρῶτων Ὅμηρος ὡν εἶπε, πρὸς θεῶν ἀναφθεῖν ἀμῶν,

Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμῶν χροῖος ἡδ' ἴνα πάρη, Ἀλλὰ Ζεὺς πρὸς ἄλλοις γὰρ ἔπειτα, καὶ πλείονα ἡδεῖ.

σιμνοτέρων ἀπέφηνε τὸ τὸ Διὸς ἡγεμονίαν ἐπισημῶ καὶ σφίαις, πρὸς ἄλλοις ἔπειτα. οἱ μὲν γὰρ καὶ τὸ ἀγωνίαν ζωῆς, καὶ ὁ θεὸς εἰληχεν, ἀδαιμον εἶ) τὸ τὴν γνώσει μὴ πρὸς ἀπολιπῖν τὰ γινόμενα. τὸ γὰρ γινώσκειν τὰ ὄντα, καὶ φρονηεῖν ἀφαιρεθέντος, ἔβιον ἀλλὰ χρόνον εἶ) τὸ ἀθανασία. δὲ θεῶν ὁρῶν ἐστὶν ἡ τὸ ἀληθείας, μάλιστ' ὅτι πρὸς θεῶν ἔφεις, ὡς πρὸς ἀλάληψιν ἱερῶν τὸ μάλιστα ἔχουσα καὶ τὸ ζήτησιν. ἀγνείας τε πάσης καὶ νεωχερίας ἔργῳ ὁσῶτερον, οὐχ ἡκιστα ὅτι τὸ πρὸς τῷ τῷ καχειστοῦν, καὶ σὺ πρὸς ἀλλοῖς ἐξαρέτως σοφίῳ καὶ φιλόσοφον οὐσαν, ὡς πρῶτον μάλιστα πρῶτος μάλλον αὐτῷ ὃ εἰδέναι καὶ τὴν ἐπισημῶ πρὸς ἄλλοις. Ἑλλῆσιν γὰρ ἡ Γῆς ἐστὶ, καὶ ὁ Τυφῶν πολέμιος τῷ θεῷ, καὶ δι' ἀγνοίαν καὶ ἀπάτην τε τυφωμένος, καὶ ἀλασπῶν καὶ ἀφαιζῶν τὸ ἱερὸν λόγον, ὃν ἡ θεὸς σιωπῶν καὶ σιωπῆσαι, καὶ πρὸς ἀλλοῖς τοῖς τελεμαῖοις θεῶν σιωπῶν, σὺ φρονηεῖν μὲν ἐνδελεχῶς ἀγαθῶν, καὶ βρωματων πολλῶν καὶ ἀφροδισίων ἀποχῆς κωλύσας ὃ ἀκράσειν

Handwritten notes in the right margin, including a reference to 'Corn. Valerius' and a date '1744'.